

Les uncions

La unció de la pecadora Lc 7, 36-50	La unció d'una dona a Betània Mc 14, 3-9 [Mt 26, 6-13]	La unció de Maria a Betània Jn 12, 1-8
	⁶ Quan faltaven dos dies per a la festa de Pasqua i dels Àzims	¹ Sis dies abans de la Pasqua
³⁶ Un fariseu va invitar Jesús a menjar amb ell. Jesús entrà a casa del fariseu	Jesús es trobava a Betània, a casa de Simó el Leprós	Jesús va anar a Betania, on vivia Llätzer, aquell que Jesús havia ressuscitat d'entre els morts
i es posà a taula	⁷ Mentre era a taula	² Allà li oferiren un sopar. Marta servia, i un dels qui seien a taula amb ell era Llätzer
³⁷ Hi havia al poble una dona que era una pecadora. Quan va saber que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἥτις ἦν ἐν τῇ πόλει ἁμαρτωλός,	Se li va acostar una dona ἦλθεν γυνή	³ Llavors Maria οὖν Μαριάμ
Amb una ampolleta d'alabastre plena de perfum κομίσασα ἀλάβαστρον μύρου	que duia una ampolleta d'alabastre plena d'un perfum de nard autèntic i molt costós ἔχουσα ἀλάβαστρον μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτελοῦς,	Va prendre una lliura de perfum de nard autèntic i molt costós λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου
³⁸ I es quedà plorant als peus de Jesús, darrere d'ell		
	La dona trencà l'ampolleta	

<p>Li mullava els peus amb les llàgrimes, els hi eixugava amb els cabells, els hi besava i els hi ungia amb perfum</p> <p>τοῖς δάκρυσιν ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας αὐτοῦ</p>	<p>i el buidà sobre el cap de Jesús</p> <p>κατέχεεν αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς</p>	<p>ungí els peus de Jesús i els va eixugar amb els cabells</p> <p>ἤλειψεν τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ</p>
		<p>Tota la casa s'omplí de la fragància d'aquell perfum</p>
<p>Li mullava els peus amb les llàgrimes,</p> <p>τοῖς δάκρυσιν ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας αὐτοῦ</p>	<p>i el buidà sobre el cap de Jesús</p> <p>κατέχεεν αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς</p>	<p>ungí els peus de Jesús</p> <p>ἤλειψεν τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ</p>
<p>els hi eixugava amb els cabells,</p> <p>καὶ ταῖς θριξίν τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασεν</p>		<p>i els va eixugar amb els cabells</p> <p>καὶ ἐξέμαξεν ταῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ</p>
<p>els hi besava</p> <p>καὶ κατεφίλει τοὺς πόδας αὐτοῦ</p>		
<p>i els hi ungia amb perfum</p> <p>καὶ ἤλειψεν τῷ μύρῳ.</p>		
<p>³⁹ El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà:</p>	<p>⁸ Els deixebles [Alguns], en veure-ho, deien indignats:</p>	<p>⁴ Un dels seus deixebles. Judas Iscariot, el qui aviat el trairia, digué:</p>
<p>Si aquest fos profeta, sabria qui és aquesta dona que el toca i quina mena de vida porta: és una pecadora</p>	<p>De què serveix llençar-lo així?</p> <p>⁹ S'hauria pogut vendre a bon preu [per més de tres-cents denaris] i donar els diners als pobres</p> <p>[I la censuraven]</p>	<p>⁵ Per què no venien aquest perfum per tres-cents denaris i donaven els diners als pobres?</p>
		<p>⁶ Això ho va dir no perquè s'interessés pels pobres, sinó perquè era un lladre i, con que tenia la bossa dels diners, robava el que hi tiraven</p>

<p>⁴⁰ Jesús li digué:</p>	<p>¹⁰ Jesús se n'adonà i els digué:</p>	<p>⁷ Jesús digué:</p>
<p>Simó, t'haig de dir una cosa...</p>	<p>Per què molesteu aquesta dona? Ha fet amb mi una bona acció.</p> <p>¹¹ De pobres, en teniu sempre amb vosaltres [i els podreu fer el bé sempre que voldreu]; en canvi, a mi, no sempre em tindreu.</p> <p>¹² Aquesta dona, abocant sobre el meu cos aquest perfum, ha preparat la meva sepultura</p>	<p>Deixa-la! Ella ha guardat aquest perfum per al temps de la meva sepultura.</p> <p>⁸ De pobres en teniu sempre amb vosaltres, però a mi, no sempre em tindreu</p>
	<p>¹³ Us asseguro que, quan aquest evangeli serà anunciat per tot el món, també recordaran aquesta dona i diran això que ha fet</p>	

Publicans   pecadors   i prostitutes

τελώναι   ἁμαρτωλοὶ   πόρνοι

La *Nueva Biblia Española* tradueix a vegades ἁμαρτωλοὶ per “*descreídos*”, segons nota a Mt 9, 10: “en boca de los fariseos designaba la gente irreligiosa que no seguía su interpretación de la Ley”

I generalment tradueix τελώναι per “*recaudadores*” i alguna vegada πόρνοι per “*malas mujeres*”.

Mt 21,31   Us asseguro que els publicans i les prostitutes us passen al davant en el camí cap al Regne de Déu. Perquè vingué Joan per encaminar-vos a fer el que Déu vol, però no el vau creure. Els publicans i les prostitutes sí que el van creure;

Ἄμην λέγω ὑμῖν ὅτι οἱ τελώναι καὶ αἱ πόρνοι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ. ἦλθεν γὰρ Ἰωάννης πρὸς ὑμᾶς ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, καὶ οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ, οἱ δὲ τελώναι καὶ αἱ πόρνοι ἐπίστευσαν αὐτῷ·

Lc 7,34   Aquí teniu un golut i un bevedor, amic de publicans i pecadors.

Ἴδου ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, φίλος τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν.

Lc 7, 37   Hi havia al poble una dona que era una pecadora.

καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἣτις ἦν ἐν τῇ πόλει ἁμαρτωλός,

Lc 7, 39   Si aquest fos profeta, sabria qui és aquesta dona que el toca i quina mena de vida porta: és una pecadora.

Οὗτος εἰ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τίς καὶ ποταπὴ ἡ γυνὴ ἣτις ἄπτεται αὐτοῦ, ὅτι ἁμαρτωλός ἐστιν

Lc 15, 30   després de consumir els teus béns amb prostitutes,

ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν ἦλθεν

- Mc 2, 15 i molts publicans i altres pecadors es posaren també a taula amb Jesús i els seus deixebles
καὶ πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ συνανέκειντο τῷ Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ
- Mc 2, 16 veieren que Jesús menjava amb els pecadors i els publicans,
ιδόντες ὅτι ἐσθίει μετὰ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ τελωνῶν
- Mc 2, 17 No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors.
οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς.

Veure també
[Gente de mal vivir](#)

La mujer de Lc 7

El contexto inmediatamente anterior. Cfr v.34: "Ha venido el Hijo del hombre que come y bebe, y decís: Aquí tenéis un comilón y un bebedor, amigo de publicanos y pecadores

El evangelista, tanto en su propia descripción (v. 37) como en boca del fariseo (v. 39), la describe como "pecadora" (ὅτι ἁμαρτωλός ἐστιν), palabra que tiene varias connotaciones en el Nuevo Testamento. ¿Una mujer casada con un marginado (un publicano, por ejemplo)?, ¿Una prostituta?

A favor de que era "prostituta":

- La expresión del evangelista: *Hi havia al poble una dona que era una pecadora.* (ἥτις ἦν ἐν τῇ πόλει ἀμαρτωλός)
- Aparentemente, la mujer lleva el cabello suelto:
  - sólo las prostitutas se soltaban el pelo en público
  - soltarle el cabello era asimismo un modo de deshonorar a una supuesta mujer adúltera. Cfr Nm 5, 18
  - una buena judía no permitía que nadie, salvo su marido, la viera con el cabello suelto
  - desatárselo en público otorgaba al marido el derecho a un divorcio obligatorio
- siempre se ha asumido que los pecados de la "mujer pecadora" estaban relacionados con su sexualidad

La mujer ha venido a pedir misericordia por los pecados de su vida pasada, mostrando señales de arrepentimiento y gratitud (aunque para ello viole los códigos rabínicos de conducta decorosa e infrinja asimismo las leyes de lo puro e impuro)

No hay razones para identificar a esta mujer, pecadora sin nombre, con María Magdalena (citada ya a continuación en Lc 8,2) y su identificación con María la hermana de Marta (Lc 10,38,42) está absolutamente excluida

Hem d'agrair a l'evangelista Lluc el que a contracor ens hagi conservat aquesta notícia sobre les dones que “*seguien Jesús des de Galilea*”. I dic a contracor perquè se sent obligat a relacionar-les amb “*els esperits malignes*” (ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν) i, en el cas concret de Maria Magdalena, amb “*els set dimonis*” (δαμόνια ἑπτὰ)..

És cert que en l'evangeli de Lluc es mantenen ben diferenciades les tres dones: la pecadora de Lc 7, 37; Maria, la germana de Marta, de Lc 10, 39; i Maria Magdalena de Lc 8,2 i 24,10. Però, amb "els set dimonis", obria uns camins que conduïrien a la basílica de Sant Climent de Roma, a on el divendres posterior a la festa de l'Exaltació de la Santa Creu (14 de setembre), molt possiblement de l'any 591, el papa Gregori el Gran, a la seva homilia XXXIII sobre l'evangeli de Lluc, identificava, en una mateixa dona, la pecadora de Lluc, la Maria de Betania de Jn 12, 3 i a la Maria Magdalena de Lc 8,2. I en el seu sermó del dijous de la setmana de Pasqua sobre Jn 20, 11-18 (aparició de Jesús a Maria Magdalena), pronunciat a la basílica de Sant Joan Laterà, tornava a identificar-la amb la que "havia estat una pecadora pública"